

«Αγάπην που κι εγάπεσεν...»

για το Σύνδεσμο Φιλολόγων ν. Δράμας
Έφη Αμαραντίδου

Συνταξιούχος τώρα πια μετά από 33 χρόνια σε σχολεία του νομού μας, αναπολώντας τα χρόνια της εκπαιδευτικής μου διαδρομής διαπιστώνω ότι: μου λείπει το σχολείο, μου λείπει η τάξη, μου λείπουν οι συνάδελφοι. Μου λείπουν πιο πολύ αυτοί που φώτισαν την πορεία μου στην εκπαίδευση γιατί πέταξαν στην αιωνιότητα.

Ένας από αυτούς είναι ο Τάσος Μουμτζάκης. Ήρθε κοντά μας στο πέραςμα από το θεσμό του επιθεωρητή, στο θεσμό του συμβούλου της ειδικότητας. Ήταν φυσικό αρχικά να αισθανόμαστε ότι, όπως και σε πολλά άλλα, απλά άλλαξε το όνομα. Επιθεωρητής – Σύμβουλος. Λάθος, θα το ομολογήσουν πολλοί μαζί με εμένα. Ήρθε και έδωσε νόημα στο θεσμό του Συμβούλου.

Τον Τάσο Μουμτζάκη τον γνώρισα ως διοικητική υπάλληλος της Επιθεώρησης Μέσης Εκπαίδευσης Δράμας το 1977. Ο καθένας μας από τη μεγάλη οικογένεια των φιλολόγων της Δράμας θα μπορούσε να καταθέσει πλήθος εμπειριών συνεργασίας μαζί του και όλες μόνο με ωραίες, νοσταλγικές αναμνήσεις.

Τι να πρωτοθυμηθώ!

Μια πρώτη μας «συνεργασία», δηλαδή εγώ χειριζόμουν απλά τον πολύγραφο μελάνης (πού φωτοτυπικά τότε!) μαζί με τον Χρήστο Φαράκλα που έγραφε με πολύ κόπο τα κείμενα στην ειδική μεμβράνη πολυγράφου, προκειμένου να εκδοθεί το τόσο σπουδαίο περιοδικό της εκπαίδευσης, ήταν αρκετή για να γνωρίσω τον Άνθρωπο Τάσο Μουμτζάκη. Η δουλειά γινόταν το απόγευμα ως αργά το βράδυ. Ο πολύγραφος κολλούσε, μασούσε τα φύλλα, άρπαζε τη δεσμίδα, το μετάξι διπλωνόταν, το μελάνι στέγνωνε, όμως εμείς εκεί. Ακολουθούσε έλεγχος και σελιδοποίηση με άλλους καλούς συναδέλφους. Αξέχαστες στιγμές. Να δουλεύεις ως αργά το βράδυ και να μην αισθάνεσαι καμιά κόπωση. Να χαίρεσαι! Γιατί; Γιατί πάντα είχε έναν καλό λόγο στο στόμα (για τη διοικητική υπάλληλο, εμένα) συνοδευμένο και από ένα πλατύ χαμόγελο που φώτιζε τον ίδιο και όσους το εισπράτταμε.

Αργότερα, καθηγήτρια στο 4^ο Γυμνάσιο Δράμας μου ζήτησε να πραγματοποιήσω μια διδασκαλία στο μάθημα της Νεοελληνικής Γλώσσας, από το βιβλίο-εργαλείο που είχαμε στα χέρια μας, του οποίου μάλιστα ήταν και ένας από τους βασικούς συντάκτες. Θυμάμαι ακόμα την ευγένεια με την οποία μου έδωσε κάποιες κατευθυντήριες γραμμές για τη διδασκαλία και τις εργασίες που αναθέτουμε.

Μια άλλη φορά, στο Πολυκλαδικό Λύκειο επρόκειτο να κάνω μια διδασκαλία για τους συναδέλφους της ΣΕΛΜΕ Καβάλας, πάντα με την ευγενική του πρόταση. Διάλεξα το δημοτικό τραγούδι «Της Πάργας». Το άγχος πανηγυρικά ήρθε να αποδείξει ότι υπάρχει. Οι μαθητές «τρακαρισμένοι» από τους 40 συναδέλφους που βρέθηκαν στην τάξη μας. Έκανα τις απαραίτητες συστάσεις, μια μικρή εισαγωγή και ξεκίνησα να κάνω την πρώτη ερώτηση χωρίς να έχω διαβάσει τους στίχους. Δεν έχει σημασία ότι «το έσωσα» όπως λέμε τελευταία. Οι παρατηρήσεις των συναδέλφων και κυρίως οι δικές του είχαν μια μοναδική ευεργετική επίδραση πάνω μου. Πήρα οριστικό διαζύγιο από το φόβο που οι περισσότεροι έχουμε όταν αντιμετωπίζουμε ακροατήριο. Τον ευγνωμονώ γιατί με αυτή τη διδασκαλία έγινα καλύτερη.

Κάτι άλλο. Μια προσωπική μου ιδιοτροπία ήταν κάθε χρόνο στο πρώτο μάθημά μου σε κάθε τμήμα να παρουσιάζω το βιβλίο του μαθήματος που θα δίδασκα. Φυσικά έκανα πάντα αναφορά στους συγγραφείς ή τους συντελεστές. Με λύπη διαπίστωνα κάθε χρονιά ότι οι μαθητές που έφτασαν στη Γ' λυκείου δεν είχαν ξανακούσει ότι ο δημιουργός του συντακτικού της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας που κρατούσαν στα χέρια τους Αναστάσιος Μουμτζάκης ήταν Δραμινός.

Τελειώνοντας έχω να πω πως στο πέρασμά μας από τη ζωή ο καθένας πρέπει να αφήνει το στίγμα του κατά την ποντιακή ρήση: «Αγάπην που κι εγάπεσεν, φιλίαν που κι εποίκεν, χαϊβάν έρθεν και επέρασεν καλαμπαλίκ εποίκεν» ή όπως λέει ο λογοτέχνης, πρέπει να γεννήσεις ένα παιδί ή να γράψεις ένα βιβλίο ή να φυτέψεις ένα δένδρο.

Όλα αυτά ο Τάσος Μουμτζάκης τα έκανε με το παραπάνω. Ας διδαχτούμε από το παράδειγμά του.